

REFLEXIONS

SOBRE LA NOSTRA DIÒCESI

1.- Radiografia del bisbat

Hi ha dues maneres de fer un diagnòstic fiable: Per una banda, els signes externs i superficials, en aquest cas, les comunicacions oficials del butlletí, full diocesà, web... a través de les quals tenim una versió de la realitat ideal i ben pentinada i perfumada. Una altra manera de mirar-ho és fer-ne una radiografia per veure la realitat interna i les motivacions amb dades objectivables. Ho intentarem fer.

Hi ha una realitat palpable que no surt directament en els canals oficials, però se'n dedueix: els capellans més grans, amb més experiència pastoral i molt lligats a la realitat de les parròquies i de la gent dels nostres pobles, no hi compten per res. I no ho diem perquè ens afecti personalment, que ja estem de tornada de prendre'ns les coses emocionalment. Ho diem perquè és la realitat que es viu al llarg i ample de la diòcesi. Hi ha uns rectors de referència, més que parròquies de referència, habitualment submisos (que no obedients) nomenats estratègicament per intentar portar a terme les visions del bisbe.

Aquesta realitat és la que ha portat a eliminar els arxiprestats i convertir en unitats pastorals les parròquies agrupades al voltant de la parròquia del rector de referència. Uns canvis tan radicals en un bisbat només es poden produir en una assemblea diocesana amb la participació de tots: bisbe, capellans, laics, representants dels diferents moviments pastorals i parroquials, etc.

Aquesta radiografia es correspon a les radiografies que s'han fet del bisbe i que han estat analitzades en diversos mitjans: un bisbe-sol al voltant del qual ha de girar tot i, si les realitats locals no li agraden, importa actuacions alienes a la cultura i tradició del nostre país i de la nostra història que difícilment arrelen en les nostres comunitats, tret d'aquells que els agrada girar al seu entorn.

Aquesta realitat ha provocat i provoca no poques frustracions i queixes de molts cristians que havien posat il·lusions i expectatives emmarcades en el ja llunyà Concili Vaticà II, en l'Assemblea Diocesana i en el Concili Provincial Tarraconense. I en molts, un allunyament de les parròquies i de l'Església en general, ja que no s'hi veuen reflectits en les seves realitats quotidianes i abandonats en les seves esperances i angoixes. I com a conseqüència, un trencament cultural i religiós, difícil de tornar a recosir.

És fàcil reconèixer que el bisbe és un treballador incansable, però li manca el sentit de la sinodalitat que el papa Francesc proposa per a tota l'Església. A més, l'espiritualitat que proposa és una espiritualitat desencarnada i amb una sola direcció, de dalt a baix, i això porta al fracàs, ja que no compta amb les persones concretes per implicar-les en les decisions que s'han de prendre.

Obviem detalls concrets de la radiografia i només oferim el diagnòstic que se'n desprèn, per poder encarar vies d'actuació i propostes pastorals, almenys en les seves línies mestres.

2.- Línies mestres per a un pla pastoral

Un pla pastoral viable i realista ha de sortir de la col·laboració de tots, preferentment d'una nova assemblea diocesana que aplegui el més ample espectre de les realitats diocesanes. Aquí només volem apuntar les línies mestres que, al nostre parer, hauria de tenir aquest pla pastoral:

- Establir (re-establir) una veritable germanor dins de tot el bisbat.
- Fugir de la “auctoritas” com a poder, contrària a l’Evangeli.
- Instaurar de cor actituds generals de servei humil i abnegat, donant testimoni d’amor efectiu i afectiu, sobretot als més necessitats.
- Ha de reflectir l’actitud de l’Evangeli de no condemnar.
- Recaptar l’opinió general i acceptar-ne el resultat, com a mostra de sinodalitat.
- Convidar els cristians de cor que ens els últims decennis s’han vist exclosos, marginats i/o condemnats o han marxat silenciosament decebuts per la marxa de l’església diocesana.
- Deixar de banda el proselitisme que busca la conversió dels desorientats i donar més importància als valors que hi ha en les persones i en la societat.
- Fugir de la concepció d’una sola corda, valorant la diversitat i convivint en germanor en una església unida, no pas uniformada.
- Demanar perdó pel patiment causat a tantes persones que no s’han pogut enquadrar en un sistema d’orientació únic.
- Donar valor als pobles petits, configuració de la nostra diòcesi rural, oferint-los assistència i participació dins l’església.
- Tornar a establir estructures supraparroquials que permetin una organització interna més democràtica i participativa en la pastoral, oferint al mateix temps espais de convivència.
- Reprendre l’esperit de l’anorreada Ajuda a l’Església, com a vehicle per a una veritable comunió de béns també en l’aspecte econòmic.
- Valorar les possibles comunitats no territorials, anant cap a unes estructures diferents, donades la mobilitat i les possibilitats comunicatives que ofereixen les noves tecnologies.
- Creure de debò en l’Encarnació amb totes les seves conseqüències, que és el fonament que ha d’impregnar tots els aspectes de les comunitats cristianes. Això vol dir tornar a l’Evangeli encarnant-lo (no desencarnant-lo), cosa que al llarg de tota la història hi ha hagut persones i grups que ho han fet en mig de la corrupció i els pecats estructurals.

Fòrum Ondara, octubre 2020